



זוהר היומי

זוהר במדבר – דף רל"ב ע"א

פרשת פנחס

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (רל"א ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

רוגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלבא, ועל כל ערקין דאכרים דגופא. ההוא רוחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה אכילה ושתייה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה אכילה ושתייה.

תרגום לעברית

אמר הרוצה הנאמן, ודאי אחר שהאיברים והעורקים של הלב, שדומים לישראל, הם בצרה. צריכים לעוררם בקנה, שהוא שופר. וזה קנה של ראה. אחר שכנפי ראה לא יכולות להשקיט רגז המרה שמתגברת על עורקי הלב, ועל כל העורקים של האיברים של הגוף. אותה הרוח שנושבת בהם עולה בקנה, שהוא שופר, עולם הבא. שפך פשוהו, ושט דומה לעולם הזה, שבו אכילה ושתייה. קנה דומה לעולם הבא, שאין בו אכילה ושתייה.

טקסט הזוהר

ולבתר דשט ו' מן ושט, ברבוי אכילה דגזל אתארך ואתעביד שטן. ומאן גרים דא. (במדבר יא) שטו העם ולקטו, שטותא דלהון דאתערבו בערב רב שטיין, דתאנה דלהון אכילה ושתייה דגזל וחקם, (תהלים יב) דשוד עניים ואנקת אביונים. בנון כפופה

שְׁטִיזוּ, דְּאֶכְלִין בְּלֹא טַחֲנָה. מַה כְּתִיב בְּהוּ, (במדבר יא) הַפֶּשֶׁר עוֹדְנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרֵם יִכְרֹת וְאִף יִי חָרָה בָּעַם. אֶתְפַּשֵּׁט ו' דְּשָׁטוּ, אִיהוּ דְּרוּחִיהּ כְּפוּף, וְאִיהוּ נ'. וְדָא גָרַם דְּאֶתְפַּשֵּׁט שְׁטֵן בְּאֶכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּה, וְאֶתְגַּבֵּר עַל כָּל אַבְרִין וְעֶרְקִין בְּשֵׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה. כְּחוֹשְׁבֵן הַשֵּׁט"ן חֹסֵר חֵד, דָּא יוֹם הַכְּפוּרִים, דְּלִית בֵּיהּ אֶכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּה.

תרגום לעברית

ואחר ששט אות ו' מן ושט, ברבוי אכילה של גזל, נתארה ונעשה שטן. ומי גרם את זה? שנאמר (במדבר יא) שטו העם ולקטו. השטות שלהם שנתערבו בערב רב השוטים, שהתאוה שלהם היא אכילה ושתייה של גזל וחמס של (תהלים יב) שד עניים ואנקת אביונים. באות נו"ן כפופה, השוטים, שאוכלים ובלי לטחן. מה כתוב בהם? (במדבר יא) הפֶּשֶׁר עוֹדְנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרֵם יִכְרֹת וְאִף ה' חָרָה בָּעַם. נתפשטה אות ו' של שטו, אותו שרוחו כפוף, והוא אות נ'. וזה גרם שהתפשט השטן באכילה ושתייה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות ששים וחמש מצוות לא תעשה. כחשבון השט"ן חסר אחד, זה יום הכפורים, שאין בו אכילה ושתייה.

טקסט הזוהר

ואִיהוּ כְּגוֹוְנָא דְקִנְהָ, וְאִיהוּ ו' בֶּן ז'ה, מִן בִּינָה. וּבְגִינִיָּה אוֹקְמוּהָ מְאִירִי מִתְנִיתִין, הָרוּאָה קִנְהָ בְּחִלּוּם, זוֹכָה לְחֻכְמָה. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי ד) קִנְהָ חֻכְמָה קִנְהָ בִינָה. דְּלִית קִנְהָ דְאִיהוּ פְּחוּת מִתְּרוּוּיָּהּ, דְּאִינוּן י' חֻכְמָה, ה' בִּינָה. וּבְגִין דָּא, צְרִיךְ לְאֶתְעָרָא בְּשׁוּפֹר, דְּאִיהוּ קִנְהָ, עֲלָמָא דְאֵתִי, עוֹלָם אֲרוּרָה, אֲרֵךְ אֲפִים, דְּמִשְׁתַּכְּחִי מִינִיָּה י"ג מְכִילִין דְּרַחֲמִי, כְּחוֹשְׁבֵן וַא'ו', א' אֲרֵךְ, ו' ו' אֲפִים.

תרגום לעברית

והוא כדגמת הקנה, והוא אות ו' בן ז'ה מבינה. ולכן בארו בעלי המשנה, הרואה קנה בחלום זוכה לחכמה. זהו שכתוב (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. שאין קנה שהוא פחות משניהם, שהם י' חכמה, ה' בינה. ומשום זה צריך לעורר בשופר, שהוא קנה,

עולם הבא, עולם ארה, ארה אפים, שנמצאים ממנו שלש עשרה מדות של רחמים, כחשבון וא"ו. אות א' - ארה, שתי ווי"ם - אפים.

טקסט הזהר

ואימא עלאה איהי תקיעה, מסטרא דאברהם. שברים, מסטרא דיצחק. תרועה, מסטרא דייעקב. שכינתא תתאה, קשר דכלהו. דהינו: ק' תקיעה. ש' שברים. ר' תרועה. וכלהו משלשין לגבי שכינתא, הדא הוא דכתיב, קדושה לה ישלשו. דלית קלא יכיל לנפקא לבר, אלא מן הפה. אוף הכי, לית לאפרשא שכינתא מן קודשא בריך הוא. דקודשא בריך הוא אתמר ביה, (תהלים כט) קול יי חוצב להבות אש. ושכינתא תפלת כל פה. ואינון סימנין, קשר"ק קש"ק קר"ק. (עד כאן).

תרגום לעברית

ואמא עליונה היא תקיעה, מצדו של אברהם. שברים מצדו של יצחק. תרועה מצדו של יעקב. שכינה תחתונה קשר של כלם. כלומר, אות ק' - תקיעה. אות ש' - שברים. אות ר' - תרועה. וכלם משלשים לגבי השכינה. זהו שכתוב קדושה לה ישלשו. שאין קול יכול לצאת החוצה אלא מן הפה. אף כה אין להפריד השכינה מהקדוש ברוך הוא. שהקדוש ברוך הוא נאמר בו, (תהלים כט) קול ה' חוצב להבות אש. והשכינה - תפלת כל פה. ואלו סימנים: קשר"ק, קש"ק, קר"ק. ובחבור הקדמון. (עד כאן).

טקסט הזהר

נטלין שופר, לאתערא ביה, תרועה ותקיעה, דינא קשיא ברחמי, ושברים דינא קשיא בלא רחמי (ס"א דינא רפיא ברחמי) וכדין הכי יתערו לעילא לאתערבא דא בדא.

תרגום לעברית

לוקחים שופר לעורר בו תרועה ותקיעה, דין קשה ברחמים, ושברים - דין קשה בלי רחמים (דין רפה ברחמים), ואז כה יעוררו למעלה להתערב זה בזה.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמא, אמר רעיא מהימנא, בהאי אתבסם שטן, וקמיט נוי'ן מן ושט, מה דהנה שטן לפני, תב לאחורא, ואתהדר ושט, כדבךדמיתא. בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתייה, כשאר עמין, דירתין עלמא דין, דחיליהון באכילה ושתייה. אלא חיליהון בקול דא, דאיהו עלמא דאטי, עולם ארוה, דאתברי באות יו"ד, ובגין דקול שופר מניה נפיק, אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי, אתעביד עולם ארוה, דאיהו ו' עלמא דאטי ובאות ה', ברא עלמא דין, דאיהי ה' זעירא, דבה אכילה ושתייה דאורייתא.

תרגום לעברית

אמר הרועה הנאמן, בזה מתמתק השטן ומתקצרת אות נוי'ן מן ושט. מה שהיה שטן מקדם, שב לאחוריו, וחזר להיות ושט כבראשונה. משום שהקל קול יעקב. ישראל שאין כחם באכילה ושתייה כשאר האמות, שיורשים עולם הזה, שפחם באכילה ושתייה. אלא כחם בקול זה, שהוא עולם הבא, עולם ארוה, שנברא באות יו"ד. ומשום שקול שופר ממנו יוצא, אמרו חכמים, אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי נעשה עולם ארוה, שהוא אות ו', עולם הבא. ובאות ה' ברא עולם הזה, שהיא אות ה' קטנה, שבה אכילה ושתייה של התורה.

טקסט הזוהר

ועוד רזא אחרא, בטר דאתגזר גזרה בתרין אתוון, דאינון ה' ה', תרין בתי דינין, מאן יכיל לבטלא גזרה דתרווייהו. יו"ו. דאת ה' א' אימא עלאה. י' אב. ומה כתיב, (במדבר ל) כל נדר וכל שבועת אסר לענות נפש, דאיהי ה', אישה יקימנו ואישה יפרנו. ובגין דא, צריך לאתערא קלא דאיהו ו', בעשרה שופרות, דאינון י'. ועקרא דלהון בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפה, דאיהי י' מעשרה.

ועוד סוד אחר, אחר שנגזרה גזרה בשתי אותיות, שהם שתי ה' ה', שני כתי דינים - מי יכול לבטל גזרה של שניהם? י' ו', שאות ה' היא אִמָּא עֲלִיּוֹנָה. י' - אב. ומה כתוב? (במדבר ל) כָּל גֵּדֶר וְכָל שְׁבָעַת אֶסֶר לְעֶנֶת נֶפֶשׁ, שְׁהִיא אוֹת ה', אִישָׁה יְקִימְנוּ וְאִישָׁה יִפְרְנוּ. ומשום זה צריך לעורר הקול, שהוא אות ו', בעשרה שופרות, שהם אות י'. והעקר שלהם בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפפה, שהיא אות י' - מעשרה.

טקסט הזוהר

מיד דשמעו מלין רבי שמעון וכל חברי, אמרו, בריה אלהא דזכינא למשמע מלין, מההוא דאתקרי רבן של נביאים, רבן דחכמים, רבן דמלאכי השרת, דקודשא בריה הוא ושכינתיה מדבר על פומי, וכתב על ידי רזין אלין, דלא אשתמעו כוותיהו ממפתן תורה, ועד כעין.

תרגום לעברית

מיד ששמעו דברים אלו רבי שמעון וכל החברים, אמרו, ברוך ה' שזכינו לשמע דברים אלו מאותו שנקרא רבם של נביאים, רבם של חכמים, רבם של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו שלא נשמעו כמותם ממפתן תורה ועד כאן.

טקסט הזוהר

אמר ליה, בוצינא קדישא, אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה, לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא, ומארי מתיבתאן דלתתא, כלהו מזומנין למשמע מלין אלין מפומה, ופירושין דילך. דהא חדוה ופורקנא, יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי, לא אנת, וכל סיעתא דילך. (ע"כ רעיא מהימנא).

אמר לו, מנורה קדושה, השלם דברי הסודות של החבור הקדמון לפרש אותם, שהרי כל פעלי הישיבות של מעלה, ובעלי הישיבות של מטה, כלם מזמנים לשמע דברים אלו מפיה ופרושים שלה, שהרי שמחה ופדיון יתעורר בהם למעלה ומטה. אל תתנו דמי לו, אתה וכל החבורה שלה. עוד נאמר בחבור הקדמון. (ע"כ רעיא מהימנא).

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (רל"ב ע"ב) ♦

טקסט הזהר

בתרועה ותקיעה ושברים, אתבסם כלא דא בדא. וכל מה דהוא כבד נקיט, אקריב לגבי לב, דאיהו מלכא, לזינא (לדינא). והוא לב, לאו אורחיה, ולא תיאובתיה, בעכירו דעובדין דעמיה. אלא נקיט כל ברירו, וכל צחותא,

תרגום לעברית

בתרועה ותקיעה ושברים נמתק הכל זה בזה. וכל מה שאותו כבד לוקח - מקריב אל הלב, שהוא מלה, לזון (לדון). ואותו הלב אין דרכו ואין חשקו במעשים העכורים של עמו, אלא לוקח כל המכרר וכל הצח וכל הזכיות וכל המעשים טובים. וכל אותה העכירות והטנוף והלקלף, שהם מעשים רעים, (אין) זורק אותם לשאר עמים עובדי כוכבים ומזלות אותו (כבד) משאיר לכבד, שנאמר בו (בראשית כז) עשו [אחי] איש שער. וכל העורקים שלו, שהם שאר אמות עובדי כוכבים ומזלות. זהו שכתוב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונתם. מהו עונתם? עוונות תם, שנאמר בו (בראשית כה) ויעקב איש תם. והחובות של העמוד (שלעמו) שהם עורקים ודפקים של הלב.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

